

MEI | 2025

ASC '62

NIEUWSBRIEF



In deze nieuwsbrief

Oud-trainer Eddy Zwijnenberg

.....

Een verhaal uit de oude doos

.....

De analyse van een ASC-er

.....

En meer bekende rubrieken zoals:

.....

Column

Lief en Leed

Held van de maand

De ASC-er op stap

Hoofdredactioneel Commentaar

Nog eentje dan, nog eentje dan, en dan gaan we naar huis. Of met vakantie, in het geval van het mediateam van ASC'62. Met veel energie en enthousiasme heeft de redactie dit seizoen de handschoenen opgepakt om de periodieke nieuwsbrief nieuw leven in te blazen. En dat is gelukt, met deze laatste voorjaarseditie tot besluit.

Een raak moment, waarbij er voor ASC'62 in alle geledingen van de club nog vanalles is om voor te spelen. Zo strijdt het eerste elftal voor een plek in de nacompetitie, heeft het tweede dat al voor elkaar gebokst en wordt het derde misschien vandaag - zaterdag 3 mei - al kampioen. En zijn er ook andere ploegen met goede kansen op voetbalsucces.

Maar zijn meer opwaartse ontwikkelingen. Zo zit het vrouwenvoetbal andermaal in de lift en wordt op doordachte wijze de weg naar boven bewandeld. En levert de Club van 62 opnieuw een mooie financiële bijdrage om de faciliteiten op welke vlak dan ook te optimaliseren. Sportief en sociaal: u leest het allemaal in deze nieuwsbrief.

Zoals in dit dikke vakantienummer ook aandacht is voor afzwaaiende trainers en culthelden, het verband tussen een kruisbandblessure en cybercrime en ASC'ers in Barcelona en op Bonaire. En voor de kleintjes een mooie kleurplaat. Het was het mediateam een waar genoegen. Geniet van de seizoensafsluiting, geniet van de vakantie.

Veel leesplezier!

.....

C
O
L
O
F
O
N

Redactie:
Arjan Bosch,
Niels Pasman,
Bea Slotman,
Brian Stokvis,
Finn Stokvis,
Amos Uitslag

Vormgeving:
Carlijn van Gelder

Fotografie:
Mirna Nijenhuis,
Herben Scherpenkate

Email:
mediateam@asc62.nl



Van het bestuur,

Beste leden van ASC '62,

Als we de laatste weken van dit seizoen ingaan, bevinden we ons op dat vertrouwde snijpunt van afronding en verwachting. De dagen worden langer, de velden groener, en terwijl de vakanties lonken en de bijzondere dagen dichterbij komen, worden ook de laatste wedstrijden gespeeld, de prijzen verdeeld. Of er voor ASC '62 nog een kampioenschap in het verschiet ligt? Dat moet nog blijken. Maar één ding weet ik zeker: we hebben als club laten zien wat er mogelijk is als we samen vol overtuiging ergens voor gaan. En met een beetje geluk mogen we straks toch echt een kampioenschap vieren.

Op 17 mei sluiten we het seizoen op traditionele wijze af, en ik hoop — nee, ik reken erop — dat we daar met velen samenkomen om het seizoen waardig af te sluiten. Kort daarna, op 22 mei, staat de derde informatieavond over het fusieonderzoek gepland. Daarna wordt het stil op Gerner. De zomer wacht. En ieder van ons verdient die rust. Het seizoen 2024–2025 was er één met hoogtepunten — maar ook met uitdagingen. Niet zozeer op het veld, maar vooral daarbuiten. Er waren momenten van frictie, van twijfel, van onderlinge spanning. Ik ga die momenten hier niet allemaal benoemen. Jullie weten waar ik het over heb.

Laten we niet vergeten wat we ondanks alles wel hebben bereikt. We hebben samen gebouwd aan een vernieuwd clubgebouw. Elke zaterdag rolde de bal weer op Gerner. Ons clubgebouw bruiste van leven. En zoals altijd, vlogen de sterke verhalen weer over de tafels. Maar boven alles: meer dan 950 leden hebben dit jaar weer genoten van het mooiste spel ter wereld, voetbal.

En terwijl het seizoen 2025–2026 al aan de horizon gloort, weten we één ding zeker: het einde van dit jaar, en het begin van het volgende, zullen cruciaal zijn voor onze toekomst. Gaan we verder als ASC '62, of gaan we samen met SV Dalfsen een nieuwe toekomst tegemoet? We weten al veel, maar nog niet alles. En ik hoop oprecht dat de komende gesprekken helderheid zullen brengen, zodat we niet alleen kiezen met ons hoofd, maar ook met ons hart.

Een fusie... is geen eenvoudige onderneming. Het is geen simpele optelsom van mensen en middelen. Nee, het is het samenbrengen van verhalen, van culturen, van herinneringen. Het is de uitdaging om van 1 + 1 niet alleen 2 te maken, maar iets groters, iets beters. Voor sommigen lijkt het misschien een rationele keuze, een logische stap vooruit. Maar voor velen van ons gaat het om veel meer. Het gaat om identiteit. Om het vertrouwde clubhuis, die kleuren waar je al jaren in speelt, de gezichten die je al kende toen je nog klein was. Dat raakt aan het hart.

En als het om het hart gaat, spelen emoties een rol. Begrijpelijk. Want we weten wat we hebben, maar niet wat we krijgen. Toch is elke fusie, elke poging tot samenwerking, een oefening in geven én nemen. In wederzijds vertrouwen. In het erkennen dat ware vooruitgang nooit komt van één kant. Liefde, samenwerking, gemeenschap, ze vragen allemaal om wederkerigheid. De commissie noemde hun eerste onderzoek niet voor niets: "Het hoofd of het hart." En daarmee raakten ze een snaar. Want het is precies daar, op dat snijvlak, dat deze keuze ligt.

Want een vereniging, beste leden, is niet slechts een naam of een gebouw. Het is een gemeenschap. Het zijn de mensen. Jullie. Een vereniging leeft niet door statuten, maar door saamhorigheid. Sfeer ontstaat niet vanzelf, wij brengen die mee. Als wij omzien naar elkaar, dan is geen taak te groot, geen vrijwilliger onvindbaar, geen toekomst onmogelijk. ASC '62 heeft dat de afgelopen 63 jaar bewezen. En ik heb er alle vertrouwen in dat we, onder welke naam dan ook, de komende 63 jaar blijven bouwen aan diezelfde geest van kameraadschap, inzet en liefde voor het spel.

Namens het bestuur wens ik jullie nog een paar mooie, sportieve laatste weken toe. Geniet daarna van de zomer, rust uit, laad op. En in september... zien we elkaar weer op Gerner.

Voorzitter

Bert Visscher

Column *Herman Oosterhaar*

Cultuur der goede gewoonten

Het is Koningsdag vandaag en ik zit in de trein naar Wenen. Samen met mijn vrouw maak ik dankbaar gebruik van het door de almachtige KNVB georganiseerde vrije weekend. Moet je dan niet trainen of een oefenwedstrijd spelen? “Zou ik niet doen,” was het welgemeende goede advies van Adriaan. In Dalfsen wordt in deze week feest gevierd en dan is er geen tijd voor voetbal. Althans voor serieus voetbal, want die tent staat er niet voor niets een hele week. Die dient ter vermaak van de Dalfser samenleving! Een mooi voorbeeld van cultuur.

Donderdagavond dus maar gespeeld tegen het jonge vreemdenlingenlegioen van HHC Hardenberg. Een schril contrast met ons elftal dat voor 90% bestaat uit spelers uit het dorp. Bij ASC'62 is er een 'wij-halen-geen-spelers-norm'. Prima, niets mis mee. Kan een bewuste keuze zijn. Wij doen dat zoveel mogelijk met eigen jongens, is de waarde. Dat is cultuur. Is er dan geen plek in de herberg voor mensen van buiten het dorp? Zeker wel. Elke week pendelen er een aantal niet-ingezetenen heen en weer tussen de hoofdstad van Overijssel en het hoofddorp van diezelfde provincie. Inclusief uw hoofdtrainer. En sinds kort werkt Danny van den Meiracker zich naar een conditie van het niveau van Mathieu van der Poel tussen Oudleusen en Dalfsen op een, door Gruune Jopie gearrangeerde, blauwwitte fiets. Weliswaar elektrisch, maar Danny is inmiddels ook niet meer de jongste met zijn 36 jaar.

Wanneer je je eigen gedrag aanpast aan een cultuur waarin je komt, gaat de inburgering vanzelf en krijg je van de jongens daarvoor een diploma. Net als Wouter de Boer. Vol trots heeft hij die opgehangen in de verzorgingsruimte. Hij moest er er hard voor werken, want die Groningse cultuur is hardnekkiger dan menigeen denkt. Vandaar dat het hele proces zo'n vijf jaar in beslag heeft genomen.

De ouderen voeden de jongeren op. In een groot gezin is dat gebruikelijk en een voetbalselectie is daarmee te vergelijken. Van oudere spelers leren de jongere spelers wat de mores van het elftal en de club is. Dat je je op de club komt omkleden en dat je je na afloop van de sportieve inspanningen daar ook doucht (kleedkamercultuur). Dat je niet rookt en drinkt in het bijzijn van jonge kinderen. Spelers van het eerste elftal hebben namelijk ook een functie als rolmodel.



Herman Oosterhaar voor het Ernst Happel Stadion.

Maar zeker ook hoe je je spel kunt verbeteren. Leren van ervaringen. Maar ook op tijd zijn, spullen voor elkaar hebben en goed zorgen voor het materiaal. Samen opruimen. “Niet altijd dezelfde,” is een veel gehoorde kreet na afloop van de training. Wedstrijden van de jeugd fluiten, clubgebouwdienst draaien, training verzorgen voor de immer enthousiaste jeugdspelertjes. Met veel plezier en voldoening zie ik dat dat allemaal in onze selectie gebeurt. Daarmee dragen we onze cultuur over op de nieuwe generatie. Een cultuur maak je samen, dus met elkaar. Die ontstaat niet als je klakkeloos gebruiken of zaken van andere clubs kopieert.

Zo, en nu ga ik eens een paar dagen Oostenrijkse cultuur snuiven. Tenslotte, dit zullen de voetbalpuristen onder u weten, is het “Wunderteam” hier geboren en de vermaarde Feyenoordtrainer Ernst Happel kwam ook uit Wenen. Maar weinig voetbal voor mij dit weekend. “Lang leve de KNVB,” hoor ik iemand naast mij zeggen.



ASC '62 heren 1

Op 22 maart stond de Vechtdalderby op het programma, ditmaal in Ommen. ASC '62 begon voortvarend en had na zeven minuten al een voorsprong te pakken. Matthijs van Gelder volleerde bij de eerste paal een corner van Wouter de Boer in het dak van het doel. Nadat FC Ommen tien minuten later de gelijkmaker had geproduceerd ontplofte de wedstrijd een minuut of vijf voor rust. ASC '62 krijgt een penalty, de rode kaart blijft uit. Jammerlijk genoeg wordt de penalty gemist waarop de Ommer goalie het nodig vindt een grove charge uit te delen aan Zielman (die hierop het duel moest verlaten met gekneusde ribben) en wederom bleef rood uit. Na negentig enerverende minuten stond er een 3-3 gelijkspel op het scorebord. Matthijs van Gelder was goud waard met maar liefst drie treffers.

De laatste zaterdag van maart kwam SVM op bezoek. Een tegenstander waar ASC '62 zich vorig seizoen lelijk in verslikte door thuis met 1-2 te verliezen. En ook vandaag was dat de eindstand. ASC '62 had de hele wedstrijd het initiatief, maar de eerste de beste doelpoging van SVM in de 69e minuut was raak. Een kleine tien minuten later maakte Jesse Bos gelijk, maar vijf minuten voor tijd dompelde SVM ASC '62 in rouw door de winnende treffer binnen te schieten. Hiermee gingen dure punten in de strijd om de bovenste plaatsen verloren.

Een week later stond de uitwedstrijd tegen aanstaand kampioen CSV '28 op de rol. De gehele eerste helft waren de Zwollenaren de betere ploeg en zij gingen dan ook met een terechte 1-0 voorsprong aan de thee. De tweede helft liet een

heel ander spelbeeld zien. ASC '62 kwam als door een wesp gestoken uit de kleedkamer, greep CSV '28 bij de strot en liet niet los. Meerdere malen waren de Dalfsenaren dichtbij de gelijkmaker, maar telkens kroop de Zwolse ploeg door het oog van de naald. En toen stak een oude voetbalwet weer de kop op. Een kwartier voor tijd verdubbelen de Zwollenaren uit het niets de voorsprong en binnen vijf minuten was de wedstrijd beslist door een derde treffer van de thuisploeg. De wedstrijd werd met 4-1 winnend door CSV '28 afgesloten.

De laatste competitiewedstrijd wedstrijd voor het voorjaarsreces was een thuiswedstrijd tegen De Weide. De uitwedstrijd werd met 2-1 verloren wat een mindere periode inluidde met het oog op de te behalen punten en dus was dit een mooie gelegenheid om het tij te doen keren. Voor rust een beter ASC '62, maar echt veel kansen waren er niet te noteren. Beide ploegen hadden voor rust welgeteld één uitgelezen mogelijkheid om te scoren, maar werden beiden gemist. Halverwege de tweede helft brak Pim van Gelder de ban. Miraculeus met buitenkant rechts vanaf de linker punt zestien vloog de bal in de verre kruising, een wonderschone treffer. Tien minuten later verdubbelde Erik Bos de voorsprong en leken de Dalfsenaren het duel freewheelend uit te kunnen spelen, maar niets was minder waar, want tien minuten voor tijd scoorde de ploeg uit Hoogeveen de aansluitingstreffer. Veel meer gevaar wisten zij niet te stichten, dus werd er eindelijk weer eens drie punten bijgeschreven op de ranglijst.

Hierop volgden twee vrij zaterdagen i.v.m. Pasen en Koningsdag en werd er doordeweeks op donderdag geoefend tegen Alcides, de nummer drie van de tweede klasse H Noord. Deze tegenstander werd eenvoudig met 4-0 aan de kant gezet. In deze wedstrijd konden we voor het eerst Danny van den Meiracker aan het werk zien in het eerste. Een week later speelde ASC '62 tegen HHC Hardenberg onder 23 en dat bleek een geduchte tegenstander. De Hardenbergers plukken her en der talenten uit de opleiding en hebben hier een leuk voetballend geheel van gemaakt, die acteren in de landelijke vierde divisie. Er werd die donderdag door beide ploegen niet gescoord. Hiermee lijkt de defensie van ASC '62 het lek gedicht te hebben en kunnen wij ons opmaken voor de ultieme eindsprint, hopelijk richting de nacompetitie.

Ranglijst klasse

	Team	Wd	W	G	V	Pnt	v	t	min	KIX
1	 CSV '28	22	18	2	2	56	96	32	1030	②
2	 IJVV	22	12	4	6	40	57	35	995	①
3	 Zuidwolde FC	22	12	4	6	40	45	30	996	
4	 ASC '62	22	10	7	5	37	43	35	1001	
5	 MSC	22	11	1	10	34	49	43	985	
6	 Hoogeveen	21	9	6	6	33	43	39	972	
7	 Rouveen SC	22	10	3	9	33	41	39	978	
8	 Weide De	22	9	3	10	30	36	39	984	
9	 Zwolsche Boys	22	8	5	9	29	45	47	970	
10	 Dieze West	21	7	6	8	27	35	43	970	
11	 Ommen FC	22	8	3	11	27	38	45	984	
12	 SVM Marknesse	22	6	2	14	16	33	58	4	968
13	 ZAC	22	3	5	14	14	21	51		963
14	 Vitesse '63	22	1	7	14	10	24	70		936





ASC '62 dames 1

Voetballen in het voorjaar

De prachtigste tijd om te voetballen is toch wel het voorjaar. De vogels zijn weer te horen, het gras is weer gegroeid en kleurt weer frisgroen. Na een ochtend op het voetbalveld zijn je schoenen drijfnat van de dauw. Het blijft een vreemde gewaarwording dat de KNVB hier anders over denkt. Iedere vakantieperiode ligt het programma er voor minimaal 2 weken uit en dit zorgt voor grote gaten in de verschillende voetbalprogramma's. Voor het dames/meiden voetbal is dat niet anders. Voor de meiden van MO20 betekent dit bv dat ze op 12 april mochten voetballen en daarna de schoenen konden opbergen. Pas op 17 mei de volgende wedstrijd!!!!

Voor de damesafdeling is dit echter wel gunstig. De spelers aantallen zijn niet optimaal en zo kunnen we dan gebruik maken van de talenten van MO20 van FC Dalfsen en daar zijn we blij mee.

Op 22 maart mocht Vrouwen1 aantreden tegen ESC uit Elburg. Een tegenstander die de weken daarvoor goed was bekeken en waar enorme kansen lagen.

Aan de voorbereiding en het strijdplan lag het in ieder geval niet. Deze was helder en we gingen vol voor 3 punten.

We zaten echter totaal niet in de wedstrijd, ESC is aanmerkelijk feller en we proberen te voetballen terwijl we niet in de wedstrijd zitten en dit zorgt voor te veel fouten. ESC maakt daar prima gebruik van en we krijgen zelf letterlijk geen kans. Omdat ESC ook alleen maar een lange bal hanteert en zelf geen kansen creëert is de uitslag zeer teleurstellend 1-2. Met een flinke kater keren we terug in de kleedkamer.

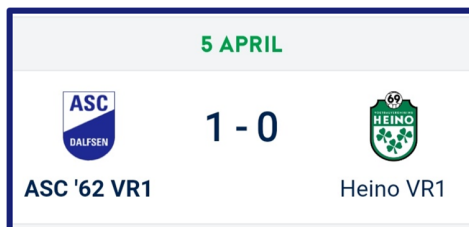
Op 29 maart spelen we een oefenwedstijd tegen Nieuwleusen. Een 4e klasser, dus dat wordt een makkie!!!! We vertrouwen in deze wedstrijd niet op de kwaliteiten die we hebben. Spelen zwak, onrustig en denken veel te makkelijk. Nieuwleusen wil graag en we mogen blij zijn met 2-2.

Op 3 april krijgen we heugelijk nieuws van Mirna. Het hoge woord mag eruit. We worden als team allemaal Tante/Opa/Oma. Mirna en Rick van harte gefeliciteerd met jullie zwangerschap.

Op 4 april zijn we met 2 auto's naar het Asito Stadion in Almelo gereden. De interland Nederland – Oostenrijk stond op het programma en dit was, naar nu blijkt, een prima voorbereiding op de dag erna.

Angstgegner Heino komt op 5 april op bezoek. Een lastig te bespelen tegenstander die veel beweging heeft en daardoor lopen we veel achter Heino aan maar wel zonder echte kansen weg te geven. Zonedekking toepassen is en blijft lastig.

We zijn conditioneel beter dan Heino, zitten er fel op en in een echte vechtwedstrijd laten we zien waar we toe in staat zijn. Dit resulteert uiteindelijk in een 1-0 overwinning en een diepe zucht van verlichting bij de begeleidingsstaf.



Vierkante doelpalen, een studentenvereniging en een slecht veld. We kunnen het maar over een vereniging hebben en dat is EDON. De vorige keer verloren wij van de spits van EDON en op 12 april hebben we het weer lastig met haar maar na een onrustig begin hebben we EDON (en dus hun spits) in de tang.

We spelen de wedstrijd vakkundig uit maar het blijft spannend. Om 13.00 uur staan we met 3 punten in de tas (1-2) bij de auto. Douchen daar is namelijk geen optie.

Wat doe je tussen 12 april en 7 mei?

Je traint met mogelijke 'nieuwe aankopen'/de talenten van MO20, je krijgt vrij voor de Voutebingo en speelt een oefenwedstrijd tegen Avereest.

Een oefenwedstrijd waarbij we iets meer ruimte krijgen en dan wordt helder waar we al een jaar mee bezig zijn. Backs vliegen langs de zijlijn, de bal wordt 1,2 of 3 geraakt. We laten de 1e helft zien dat we goed kunnen voetballen. De tweede helft zullen we dan maar vergeten. Einduitslag 3-2 winst.

We eindigen dit seizoen met 3 wedstrijden in 11 dagen en gaan ervan uit dat we nog 6 punten gaan pakken. Op 17 mei zullen we dan met elkaar en ASC'62 het seizoen afsluiten met in achterhoofd dat we nog gewoon blijven trainen.

Conclusies tot nu toe:

- We zijn wisselvallig en scoren moeilijk maar krijgen in de 2e helft van het seizoen ook weinig doelpunten tegen. We staan in het veld steeds beter gepositioneerd.
- Wij hebben een beperkt aantal spelers en dat is in sommige gevallen best lastig
- We stijgen in de ranglijst
- We zoeken met smart een keeperstrainer voor de gehele vrouwenafdeling (4 keepers)
- Met het beleidsplan voor de vrouwen/meiden afdeling wil het nog niet vlotten. Dit is jammer omdat we juist nu bezig zijn met de voorbereiding op het nieuwe seizoen en we hier echt wel tegen enkele zaken aanlopen. Een helder beleid zorgt ervoor dat we niet adhoc (met de beste bedoelingen) beslissingen maken maar dat we op basis van een doelstelling en beleid elkaar kunnen aanspreken en weten waar we naar toe werken. In work in progress dus.....

Belangrijkste conclusie:

We zitten met vrouwen1 in een ontwikkelproces. We willen graag iedere week winnen maar er spelen ook andere krachten mee waar we soms geen invloed op hebben of nog niet hebben maar wat niet is gaat komen.

'Bestaat dat weekjournaal nog? Ge-wel-dig!'

ASC'62 heeft in haar historie een hoop markante oefenmeesters gekend. Eén daarvan is Eddy Zwijnenberg, van hetzelfde bouwjaar als de voetbalclub uit Dalfsen. Na 38 jaar zegt hij deze zomer het trainersvak vaarwel. En blikst terug op zijn jaren op sportpark Gerner. „Geloof me, van binnen doet dit wat met me.”

Het grind knispert onder de voeten van Eddy Zwijnenberg (62), wanneer hij op deze hete woensdagmiddag zijn bezoek aan huis ontvangt. In Wapenveld, waar de voormalige oefenmeester van ASC'62 op weg naar de vrijstaande woning langs het 'Eddy Zwijnenbergpad' loopt. Onderschrift: 15 jaar trainer van WZC. De lokale Veluwe voetbalclub. „Eerst stond er Eddy Zwijnenbergweg, maar daar is later 'pad' van gemaakt. Omdat ze Wapenvelders 'padden' noemen, vandaar.”

Het zegt iets over de waardering voor de trainer en mens Zwijnenberg, die deze zomer na 38 jaar het hoofdtrainersschap vaarwel zegt. Een nostalgisch levenswerk, als hij de verschillende clubs langsloopt. Van sc Rouveen tot CSV'28 en van vv Hellendoorn tot zijn huidige club DES uit Nijverdal. En dus drie jaar ASC'62, aan het eind van de vorige eeuw. „Ik ben nergens voortijdig weggestuurd en overal minstens drie jaar gebleven. Dat is voor mij heel wat waard. Prestaties zijn belangrijk, maar het sociale gebeuren binnen een vereniging eveneens.”

Aan de tuintafel op de veranda komen de plakboeken die Zwijnenberg ieder jaar nauwgezet bijhoudt al gauw tevoorschijn, maar niet voor hij naar het lange klinkerpad richting de diepe achtertuin wijst. „Als ik aan ASC'62 denk, dan denk ik aan die waaltjes. Ik werd er trainer, toen bleek dat er nog ergens een voorraadje lag.” Hij weet het niet meer precies, maar dubt over Berty Westerkamp. „Zijn vader woonde langs de gracht of het kanaal (rivier de Vecht, red.) en zo kwam het aan het rollen.”



Navraag leert dat het om Wilco Pasman ging, die aan de Kievitsbloem een partijtje oude waaltjes overhad. „Ah, zo dus. Ging ik iedere dinsdag met een aanhanger naar Dalfsen om dan na de training die stenen mee te nemen. Betaalde ik geloof ik iets van 9 euro per vierkante meter voor, terwijl de kostprijs toen al veel hoger lag.”

Mooi meegenomen, en het keienverhaal karakteriseert volgens Zwijnenberg ook de voetbalvereniging ASC'62. Waar men niet alleen op het veld werk voor elkaar verzet, maar ook daarbuiten oog voor een ander heeft. „Daarbij heb ik ASC'62 leren kennen als een echte dorpsclub, in de goede zin van het woord. Ik heb het dan vaak over de sokjes. Bij stadsclubs gaan die omlaag omdat het mooier zou staan, maar bij dorpsclubs gaan de sokjes naar beneden omdat er even spijkerhard gebikkeld moet worden. No-nonsense.”

Het worden drie jaren, waarbij Zwijnenberg in het laatste seizoen met ASC'62 vanuit de tweede afdalt naar de derde klasse, en dat voor hem nog altijd een smetje is. „Maar ik weet nog goed dat ik het eerste half jaar ook best moeilijk had. ASC'62 was net gedegradeerd uit de eerste klasse en dan is het lastig de boel direct op te pakken. Maar gelukkig heb ik daarin altijd goede steun gehad van de spelers en de begeleiding.”



Van Herben Scherpenkate bijvoorbeeld, die hij daarvoor nog dankbaar is. „Of een Gerrit Velthuis, onze verzorger. En Alex Scherpenkate, Ard Dwars en een Egbert Bos. Gelouterde jongens. We hadden een goede ploeg. Alleen dat het ene jaar zat het net even wat tegen. En dan vlieg je eruit.”

Een speciale band, weet Zwijnenberg ruim 25 jaar later nog steeds, heeft hij in die tijd met linkerbuitenspeler Berty Westerkamp. De trainer doet zijn linkerarm omlaag en rechterarm omhoog, met een halve meter lucht er tussen. Glimlachend: „Zo'n grote mond, maar een ontzettend klein hartje. Ik had daar wel een zwak voor, en we konden goed samen. Dat komt omdat ik net als Berty ook iemand van de straat ben.” Positief bedoeld. „Volks. Onder de mensen.”

Gezamenlijk gaat het gezelschap naar Maastricht, voor een memorabel weekend weg. „Ik weet niet of je het weet, maar ik drink niet. We maakten een soort tocht, en daarbij kwamen de jongens uiteindelijk met hele bankstellen terug.” Wat alcohol daar dan mee te maken heeft? „Nou, nuchter doe je zoiets toch niet, lijkt me.” Zwijnenberg legde zichzelf de regel op om uiterlijk anderhalf uur na een wedstrijd naar huis te gaan. „Omdat de realiteitszin onder supporters of spelers door het drinken dan wat achteruit gaat. Ik vond discussies mooi en ging met iedereen in gesprek. Maar na die tijd was het vaak wel mooi geweest.”

Na ASC'62 begint Zwijnenberg aan een rondreis door de regio, waar hij verschillende clubs onder zijn hoede neemt. De club uit Dalfsen zal hij nooit vergeten. „Want ook de gezelligheid die er heerst maakt de vereniging. Dat heeft onder meer te maken met het vrouwenvoetbal, dat op dat vlak wat extra biedt.” Hij moet even nadenken en spit in zijn geheugen. „Was het ook niet zo dat Herben iedere zaterdag aan het eind van de middag een soort praatje hield?” Zwijnenberg wordt verteld dat het om het weekjournaal gaat, en dat dat nog steeds bestaat. „Ge-wel-dig.”

Hij bladert door de plakboeken, gaat met rechterwijsvinger de verschillende artikelen en de ranglijsten langs. Hij stopt op de pagina waar een verslag van ASC'62 tegen HHC Hardenberg te vinden is. „Dat was het moment dat die club zo'n beetje geld begon te betalen en de opmars naar de eerste klasse en nog hoger inzette. En toen op ons veld kampioen kon worden. Dat hebben we kunnen voorkomen door met 1-0 te winnen.”

ASC'62 plaatst zich na een moeilijk jaar door een doelpunt van Herman Zielemans op dat moment zelfs nog voor de nacompetitie om promotie. Een paar bladzijden verder: „Toen nam HHC genadeloos revanche. En verloren we ruim. Maar de herinnering blijft.”

Wikken en wegen, maar voor Zwijnenberg is de tijd gekomen om daadwerkelijk te stoppen als hoofdtrainer. En vindt hij dat het moment daar is om tijd te maken voor zijn vrouw, de kinderen en de kleinkinderen. „Zo'n veertig weken per jaar stond ons leven in het teken van het voetbal. Daar pasten we onze vakanties op aan en iedere zomer begon op 1 augustus voor mij de voorbereiding. Nu is het mooi geweest, hoewel ik het trainerschap natuurlijk ook ga missen.”

Nog (minstens) vier wedstrijden met DES en dan is hij vervolgens vrij om op de zaterdagen te gaan en staan waar hij wil. Tijd om ook eens een wedstrijd te bekijken, zegt hij zelf, zonder daar hele tactische analyses op los te hoeven laten. Bijvoorbeeld bij ASC'62, waarbij Zwijnenberg tot slot even stilvalt, als hij verneemt dat er vanuit het Dalfsense louter positieve herinneringen naar de andere kant van Vecht en IJssel vloeien. Lichtelijk geëmotioneerd: „Geloof me, van binnen doet dit wat met me.”

Anderen over Eddy Zwijnenberg:

Alex Scherpenkate: „Eddy lag bijzonder goed in de groep, en probeerde zelf nog vaak met de eindpartij mee te doen. Een fijne vent, met goede peptalks. Vorig jaar sprak ik hem bij een wedstrijd van DES. Toen hij mij zag nam hij de tijd voor een praatje, terwijl zijn spelers vertwijfeld wachtten. Illustratief voor Eddy.”

Frans van Pijkeren: „Een kleine aardige, fanatieke trainer. Vol passie en veel verstand van zaken. Daarbij had hij oog voor jong talent. Trainingen onder hem waren altijd leuk. En gewoon een goed mens.”

Berty Westerkamp: „Gepassioneerd en fanatiek. Als iemand iets verkeerd had gedaan in een wedstrijd, dan konden we er een week later vaak hartelijk om lachen. Dat weekend Maastricht vergeet ik niet meer. Eddy schrok ervan hoeveel er gedronken werd.”



Held van de maand

Lejo van Dommelen

Helden komen, helden gaan. En wanneer succesvol voetbaltrainer Leo Beenhakker het tijdige voor het eeuwige verruilt dan schokt dat de hele voetbalwereld. Don Leo is niet meer, en wat rest zijn alle opgeslagen one-liners, sappige verhalen en hilarische anekdotes.

Binnen het amateurvoetbal heeft ook het stoppen van beeldbepalende spelers de nodige impact. Characters, die vanuit de jeugd opklimmen naar de toppen van hun kunnen en terwijl de tijd tikt, treetje voor treetje aan de afdaling van de voetbalpiramide beginnen.

Tot het moment daar is, en de ladder voor de laatste keer gepakt wordt om dit keer de voetbalschoenen aan de wilgen te hangen. Een leven lang voetbal, en dat zorgt voor respect onder de jongere garde. En vereist doorzettingsvermogen en een ijzeren discipline.

Onze 'held van de maand' heeft onlangs besloten dat het ook voor hem tijd is geworden om te stoppen. Op 57-jarige leeftijd, na zich minstens een halve eeuw voor blauw-wit te hebben ingezet. Doelpunten, tackles, winst, verlies. Maar altijd met de borst vooruit.

Nu hij zich in de winter van zijn carrière nog één keer heeft opgericht en het derde elftal aan een onvermijdelijk kampioenschap helpt, wil hij graag stoppen op het hoogtepunt. Een dik verdiend voetbaltentoonstelling, en een eigen hoofdstuk in de historie van ASC'62.

Logisch dus, dat Lejo van Dommelen dit keer is verkozen is tot held van de maand. Onze Don.



Links Lejo



Held

Twée teamgenoten in het buitenland!

Nicky & Leny

Stagelopen of studeren in het buitenland heeft vele voordelen. Studenten die in het buitenland studeren leren een andere taal en cultuur kennen, worden sneller zelfstandig en vinden sneller een baan. Daarbij komt nog het feit dat – als je de bestemming goed uitkiest – het er vaak ook nog eens heel erg lekker weer is. Toch is er ook een nadeel: je laat niet alleen je vrienden en je familie, maar ook een heel voetbalteam achter.

Hiermee kreeg ook dames 1 deze winter te maken. Niet één, maar twee dames lieten het team achter en vertrokken naar het buitenland. Nicky de Jager vloog in januari naar het zonnige Barcelona, Leny Kumasamba naar het minstens zo zonnige Bonaire.

In Barcelona volgt Nicky een minor voor haar opleiding Ondernemerschap en Retail Management, al is ze naar eigen zeggen minstens net zo druk met in de zon zitten en tapa's eten: 'Het leven hier bevalt me prima!'

Op Bonaire is Leny net zo hard aan het werk. Voor haar opleiding Integrale Veiligheidskunde loopt ze stage bij het Openbaar Lichaam Bonaire, de lokale overheidsinstelling. Hier houdt ze zich bezig met de veiligheid van het gemeentehuis.

Ondanks dat beide dames ongelooflijk aan het genieten zijn van hun verblijf in het buitenland, missen ze het voetbal bij ASC'62 wel een beetje. Of nou ja, vooral alle gezelligheid rondom de voetbal. Nicky kijkt uit naar weer

ASC'ER OP STAP



Tweede van links is Nicky.



Voorste rij, tweede van rechts is Leny.

een spetterend feestje in het clubgebouw, terwijl Leny niet kan wachten om weer buiten op de picknicktafels een Weizener te drinken met haar teamgenoten.

Om fit te blijven traint Leny – ondanks temperaturen rond de dertig graden – wekelijks mee met de lokale voetbalvrouwen. Binnenkort mag ze zich een heuse international noemen. Leny gaat namelijk meedoen aan de ABC-cup. Een internationaal toernooitje waarbij ze het op gaat nemen tegen de vrouwen van Aruba en Curaçao.

Beide dames komen pas in de zomerstop terug van hun tripjes en zullen dus dit seizoen niet meer te vinden zijn op sportpark Gerner.

Na de zomerstop zullen ze beiden weer hun voetbalschoenen aantrekken om te kunnen schitteren in het blauw-wit.

Lief en Leed

In deze editie van Lief en Leed draait alles om Lianne Stokvis (30). Al sinds haar achtste is ze kind aan huis op het sportpark, jarenlang een baken van trouw en betrokkenheid. Maar dit voorjaar werd ze bruut tot stilstand gebracht op het moment dat ze net had besloten een stapje terug te doen. Geen afscheid met een bos bloemen, geen laatste wedstrijd: gewoon, ineens eruit. Wat er precies gebeurde en hoe het nu met haar is? Dat lees je hier.

De voorbije afleveringen van deze rubriek brachten verhalen van persoonlijk leed, ontstaan zonder dat er een bal aan te pas kwam. Een hartstilstand, vuurwerkkongeluk, Parkinson en een herseninfarct - ingrijpende gebeurtenissen die zich ver van het veld afspeelden.

Maar wat als het leed zich wél op het veld afspeelt? Wie op zaterdagmiddag een bezoek brengt aan de spoedeisende hulp van het Isala ziekenhuis in Zwolle, ziet het als snel: rijen voetballers met braces, krukken en zwachtels. Op het sportpark zelf is het beeld niet veel anders. Aan de zijlijn verzamelen zich de afvallers, hun voetbalschoenen definitief opgeborgen. Blessures die niet meer herstellen, lichamen die hun grens hebben bereikt. Ze komen niet meer voor de bal, maar voor het ritme van de zaterdag. Voor de geur van het gras, de echo van het fluitsignaal, en omdat ze nergens liever zouden zijn.

De risico's zijn er immers altijd. Natuurgras is niet altijd een zegen en iedere oneffenheid kan leiden tot misstappen en blessures. Op verouderd kunstgras zonder damping eindigt elke sliding met schaafwonden en protesterende gewrichten. Tegenstanders vormen eveneens een risico. Grote charges, ingegeven door frustratie of gebrekkige techniek,



zouden in het openbare leven strafbaar zijn. Op het veld leiden ze tot blessures en lange afwezigheid. De wedstrijd gaat vaak verder alsof er niets is gebeurd. De geblesseerde speler verlaat het veld, de rest speelt door

Zo gezien is het nog een wonder dat er voldoende fitte spelers over zijn. Want bij elke wedstrijd liggen er 1000 scenario's klaar om je voetbalcarrière voortijdig af te sluiten. Nu het seizoen ten einde loopt is de schade goed zichtbaar en stapelen blessures zich op. We spreken af met zo'n pechvogel die het veld moest verlaten nog vóór het laatste fluitsignaal klonk.

Het is rond Pasen wanneer we het appartement van Lianne Stokvis binnenstappen. Op de tafel staat nog een fruitmand van haar teamgenoten, keurig gerangschikt naast een stapel vakbladen over opsporingstechnieken en een halflege pot pijnstillers. De krukken staan tegen de muur, klaar voor gebruik. In de hoek staat haar voetbaltas, de schoenen nog vies van de laatste wedstrijd. De tweevoudig kampioen hinkelt naar de keuken om koffie te zetten, haar pas wiebelt nog licht, een zichtbaar teken dat het herstel niet vanzelf gaat. „Het ziet er erger uit dan het is hoor,” grijnst de ASC'er terwijl ze koffie inschenkt. „Al had ik dat op het veld zelf even niet door.”



Ze is het type clubvrouw waar ASC'62 nooit genoeg van kan hebben. Lid sinds haar achtste, ooit begonnen als turnster bij het andere ASC, waar ze zelfs de selectie haalde en korte tijd op hoog niveau turnde. „We werden lenig, maar het plezier was ver te zoeken. Het was hard werken, bijna drillen,” aldus de dertiger.

Een uitspraak die, terugkijkend met de kennis van nu, moeiteloos past in het bredere gesprek over misstanden in de turnsport. Gelukkig lonkte het gras, net als bij veel familieleden voor haar, en ze werd het honderdste dameslid van ASC'62. Een mijlpaal die werd gevierd met bloemen en een ererondje met dames 1. Ze mocht mee het veld op lopen, een voorproefje op de jaren die nog zouden volgen. Dat werden er zo'n twintig, meestal in de verdediging, met coach Wim Lucas als trouwe begeleider. „Hij had bij PEC gespeeld en zorgde voor een leuke tijd,” aldus de onfortuinlijke verdedigster.

De overstap naar de senioren verliep soepel. Eerst bankzitter in dames 1, toen kampioen met dames 2 onder leiding van Kleppie en Teun van der Kamp. „Dat seizoen klopte álles. Behalve de opstellingen, maar dat was juist het mooie.” Daarna weer terug naar dames 1, en later opnieuw dames 2, waar ze vorig jaar, zonder echte leider, de titel pakten. De situatie deed denken aan de jaren waarin spelers als Cruijff en Van Hanegem zelf het initiatief namen, met de coach slechts als achtergrondfiguur. Dames 2 deed hetzelfde en werd kampioen met een groots feest ter afsluiting.

Een foto van dat kampioensteam staat op de vensterbank. Dan wijst de geboren Zwolse op een krantenartikel ernaast. „Dat is mijn andere team,” zegt ze. En belandt het gesprek ineens midden in de wereld van de oplichters en nepagenten. Stokvis werkt als cyberanalist bij de politie en ontmaskert criminelen die zich voordoen als agenten, vaak met schrijnende gevolgen. Eén zaak is haar met name bijgebleven: een dag na het overlijden van haar man werd de kersverse weduwe al opgelicht. De nepagenten stonden klaar om haar waardevolle spullen afhandig te maken. „We waren er gelukkig snel bij,” zegt ze. „En hebben met behulp van oplettende familieleden de daders te pakken gekregen. Zoiets geeft veel voldoening voor onze afdeling.” Dit soort misdadigers opereren vaak in de opstartfase van hun criminele pad.

Een tijdige veroordeling weerhoudt dat ze uitgroeien tot structurele veelplegers. Zoals een wesp die je in april uitschakelt, je voorkomt er een zomer vol overlast mee.

Het zijn tijden waarin bullshitbanen bloeien en Musk in de VS het amtenarenapparaat wil afslanken. Toch heeft de cyberanalist weinig te vrezen voor een DOGE-NL departement: de impact van het werk is te tastbaar. En haar verleden als voetballer helpt in het werk, zegt ze: „De samenwerking en communicatie die ik op het voetbalveld leerde komen in mijn baan goed van pas.”

De toon van het interview verandert wanneer we terugkomen op het huidige seizoen, verliep iets stroever. Letterlijk. Veel uitwedstrijden, grote nederlagen, minder plezier. Stokvis overwoog al te stoppen. En toen kwam maart. Een schop tijdens een wedstrijd, het knakte direct. „Ik hoorde een pats.” Een droevige aftocht volgde, uit bij WHC in Wezep. De dokter dacht eerst aan een ontsteking „Knap, als je weet dat het kwam door een tackle,” en de foto's toonden geen breuk. Maar de pijn bleef. Inmiddels wacht ze op een MRI-scan. „Ik weet nog steeds niet precies wat er kapot is, maar het doet in elk geval pijn,” aldus het antwoord op de vraag naar de huidige status van haar knie.

Toch is het 100e dameslid niet uit het zicht verdwenen. Zaterdag blijft een actieve dag, met inzet achter de bar of bij de activiteitencommissie. Gevraagd naar haar favoriete onderdeel hoeft ze niet lang na te denken. „De bingo blijft leuk om mee te maken, maar de quiz „Wie kent ASC?” is toch het leukste om voor te bereiden. De clubvrouw blijft graag betrokken. Misschien komt er ooit een comeback in 7 tegen 7, als de knie dat toelaat. Een rol als coach wordt wel uitgesloten, het team functioneert prima zonder. Liever richt Stokvis zich op de seizoensafsluiting, waar ze achter de schermen alweer volop mee bezig is. Een rol buiten de lijnen, maar met minstens zoveel invloed op het clubgevoel.



Aannemer Remco heeft een zoontje. Zegt dat kereltje: „Papa, wanneer krijg ik er nou ‘s een zusje bij?” Waarop aannemer Remco, geheel in stijl, zegt: „Voor dat karwei heb ik nou geen tijd.” Zegt dat zoontje: „Waarom zet je er dan geen mannetje bij?”

Esmee mailt hovenier Martijn: „Beste tuinadviseur, ik wil mijn tuin gaan opschonen, maar nu heb ik nogal moeite om het verschil te zien tussen onkruid en echte planten. Heeft u een tip?”

Antwoordmail van hovenier Martijn: „Ik zou zeggen, trek alles eruit en wat dan weer vanzelf opkomt, is onkruid.”

Moppen trommel

Schilder Henk loopt met zijn ladder de winkel in. „Waarom heb je een ladder mee?”, vraagt de verkoper. Antwoordt schilder Henk: „Voor al die hoge prijzen natuurlijk!”

‘Wat is jouw favoriete vak?’ vraagt opa aan Harrie. Antwoordt Harrie: ‘Vak-antie!’

Martijn komt bij een garage en zegt: „Ik wil graag twee ruitenwissers voor m'n Mercedes.” Waarop de garagehouder zegt: “Oké, dat lijkt me een prima deal.”

Ronald belt een bedrijf, krijgt hij zo'n elektronische juf aan de lijn. Die zegt:

- Voor de financiële administratie, toets een
- Voor de afdeling verkoop, toets twee
- Voor de afdeling inkoop, toets drie
- Voor technische ondersteuning, toets vier
- Voor mondharmonica muziek, toets tielemans



Maik Wennemars strijdt, maar de chaos wint

Aan ijver en wilskracht geen gebrek. Maik Wennemars zet zijn beste beentje voor om het succesvolle seizoen dat Heren 5 op het moment doormaakt nog wat extra glans te geven. Het lukt maar mondjesmaat, in een vervelende middag op sportpark Gerner. De data-analist bikkelt, verliest en wint duels. Maar net als hij zijn stempel écht wil drukken is de wedstrijd vroegtijdig afgelopen.

De kampioenskraker in de zesde klasse tussen het vijfde elftal van ASC'62 en het achtste team van Zwolsche Boys is toe aan de rust. En de thee in het clubgebouw is al aan het trekken, wanneer scheidsrechter Erik Busscher drie minuten voor het eind van de eerste helft affluit.

Een gele kaart, een uit frustratie weggetrapte bal, nog eens geel, een rode kaart en een arbiter die kordaat met dubbele arm omhoog naar het kleedkamercomplex wijst: gestaakt. „Bedreigingen, intimidatie, geroezemoes achter mijn rug. Het is genoeg geweest”, zal Busscher na afloop verklaren.

Het verpest deze zonnige zaterdagmiddag op sportpark Gerner, waar in eerste instantie de zonnebrandcrème en later andere vloeistoffen van hand tot hand gaan. Daar doet Maik Wennemars (23) volmondig aan mee, maar niet nadat hij zich in het elftal van trainer en coach Thomas Bronger een slag in de rondte heeft gewerkt. Of nou ja, niet in cirkelvorm, maar meer aan de rechterkant in het driemans middenveld dat het vijfde elftal vandaag het gras opstuurt.

Die weidegang neemt dan al wat tijd in beslag, omdat ASC'62 versus Zwolsche Boys na eerdere onverkwikkelijkheden is verworden tot een risicoduel. En arbiter Busscher daarom het zekere voor het onzekere neemt en driedubbel checkt of iedereen op veld C speelgerechtigd is. Wennemars is dat en met rugnummer 21, ingetapete onderarm en een smartwatch om de pols - toegestaan door de scheidsrechter - stapt hij het strijdtoneel op.

Gordijnen opzij, scheenbeschermers op scherp. En nog voor Wennemars de bal beroert ligt die al op de stip van Zwolsche Boys. Penalty, die direct wordt benut en de thuisploeg op 1-0 zet. Het gepeupel op de houten picknicktafels achter de omheining veert nog niet op, en een applausje kan er nog net vanaf. Zal het Heren 5 lukken om vandaag een slag te slaan en alsnog het kampioenschap in de wacht te slepen?

Wennemars, een exponent van de jeugdopleiding van ASC'62 zet daarbij zijn beste beentje voor. Maar kan niet voorkomen dat de rollen binnen tien minuten zijn omgedraaid. In recordtijd tekent Zwolsche Boys eerst voor de gelijkmaker, om al in de negende minuut de voorsprong te pakken.

Pas dan zet Wennemars zijn handtekening onder zijn eerste pass van de wedstrijd. Vanuit een mêlee van spelers laat hij zich uitzakken naar de rechterkant om een goede voorzet af te leveren. Afgemeten, schuin naar voren, richting de tweede paal. Een gebrek aan timing, maar vooral aan lengte breekt ASC'62 op dat moment echter op. De bal schiet voorlangs.

En vijf minuten later staat het dan plotseling 1-3, na een nieuwe onoplettendheid in de achterhoede. Wennemars heeft zich dan drie keer de kaas van het brood laten eten, zonder dat het direct gevaarlijk wordt. Daarna komt hij beter en meer in het spel, waarna hij de ene na de andere bal opeist. Of probeert, maar niet altijd krijgt.

Een schot smoort, maar levert wel een hoekschop op. De corner verdwijnt in het luchtledige en draait net voor de bal door een zwart gat lijkt te worden opgeslokt toch in een baan naar de aarde. Potten worden er niet gebroken.

Dat blijft zo tot aan de drinkpauze, die rond minuut 25 wordt ingelast. Tijd voor verkoeling, hoewel dat niet bij alle tweeëntwintig matadores lijkt te lukken. Met name de aanvoerder van de gasten kan zijn emoties - aangewakkerd door een behaalde voorsprong - maar moeizaam verbloemen.

Wennemars schakelt nog een tandje bij, en met rondjes 29,8 probeert hij wakken te trekken waar anderen in kunnen duiken. Hij neemt bovendien een vrije trap, die op zo'n twintig meter van het doel even daarvoor op soortgelijke positie door een teamgenoot verkwaanseld wordt.

De gediplomeerd data-analist wikt en weegt, maar krijgt de bal evenmin langs de muur. Een blik vol frustratie, en van vastberadenheid om verbetering te vinden.

Zo'n zes minuten voor wat achteraf het eindsignaal betekent eist Wennemars nog eenmaal deze middag een hoofdrol voor zich op. Hij snelt voorbij wat groenwit-gestreepte tegenstanders - de mogelijkheid om dat vaker te doen ligt er, maar wordt niet benut - en lepelt de bal met buitenkant rechts richting een van de cornervlaggen. Daar waar de ruimte ligt. Medespelers lopen er achteraan, maar het ontbeert hen aan vernuft en geluk.

Het is een van de vijftien balcontacten die Wennemars deze te korte helft uiteindelijk in zijn rapport terugvindt. Daarvan verwerkt hij er twaalf goed, hoewel de meeste passes in de breedte en achteruit worden gegeven. Ongevaarlijk, waardoor Heren 5 tandeloos blijft. Zwolsche Boys gromt, maar zal zich met een nieuw puntenaftrek in aantocht op het eind van het seizoen vermoedelijk alleen maar verbijten.

Statistieken

Passes	15
Goed	12
Matig	1
Slecht	2
Vooruit	4
Breed	6
Achteruit	5
Duels	5
Gewonnen	2
Verloren	3
Schoten	1
Op doel	1
Naast doel	0
Rapportcijfer	6,1



EEN WEEKENDJE MAASTRICHT

- Vrijdagavond: vertrek Dalfsen
- Uiteraard wachten op de familie Pasman
- Onderweg: geen problemen
- Tot aan de plaats van verblijf verliep alles vlekkeloos
- Helaas, ons verblijf was in het donker niet te vinden.
- Ongeveer 1 krat bier gezocht naar de plaats van bestemming.

De eerste avond een beetje aan teambuilding gedaan, erg gezellig.

Toen is er ook een soort van logboek ontstaan waar een iedereen wat kon vermelden over het gebeuren dit weekend.

- Ard Dwars is wederom uitgeschakeld in het vragenspel van 1998
- Berty Westerkamp valt over trekhaak Gert Buitenhuis (de auto stond toch niet binnen)
- Rolf Mol is jarig, dit wordt uiteraard gevierd
- Rolf loopt de hele avond/nacht met een hoedje van Leonie op
- De Loser op dit moment 03.30 uur van het zeer gezellige spel Risk is Wim Hulleman
- Eddy krijgt super Extran van Alex Scherpenkate
- Frans van Pijkeren heeft steenpuist, komt niet trainen, wel zuipen (dit is geschreven door een vrouwelijk persoon)
- Arjan Mol zegt dat het goed was de eerste dag
- 04.25 uur, Herben kan geen shaggie meer draaien (heeft kramp)

Vervolgens vond Arjan Mol het nodig om vroeg in de morgen met een grote Zwitserse koebel de slapenden te gaan wekken. "Hier maak ik geen vrienden mee", was zijn opmerking. Het geluk van Arjan was waarschijnlijk dat van de 20 in coma liggende personen er niemand wakker werd.

De volgende ochtend vroeg weer op om een grottenwandeling te maken. Dat leek allemaal zeer aardig en dat was het waarschijnlijk ook. Helaas, Frans, Herben en Berty kregen plotseling last van claustrofobie, wat helemaal geen schande is overigens. De wandeling duurde plusminus 1,5 uur. Er kon niet gedronken worden, roken was ook al uit den boze. Gelukkig keerde iedereen terug. Daarna wat gegeten en vervolgens op naar activiteit nummer 2, dat bestond uit een rondleiding in een bierbrouwerij, wat zo'n 2 uur in beslag nam. Na die bijzondere interessante rondleiding mochten (naar gelang er behoefte aan was) we wat van het gerstenat proeven.



Café bestaat nog steeds



Dit lukte de drie claustrofobie patiënten erg goed, ondanks de kleine ruimte waarin we vertoefden. Vervolgens terug naar ons verblijf om ons op te frissen voor een avondje Maastricht. Zo kon Arjan Mol ook voor het eerst de doucheruimte bezichtigen en Gert Buitenhuis zich ontdoen van zijn trainingspak. De maag werd eerst gevuld bij een Chinees. Vervolgens wist onze leider wel een kroeg. Het werd 'In den ouden Vogelstruisch' aan het Vrijthof, gemiddelde leeftijd 60-65 jaar, veel vrienden gemaakt volgens het logboek. Op naar het jongere volk.

Binnen 10 minuten het hele café op de kop, erg, maar dan ook erg gezellig. Wilco Pasman springt het hoogst op de tafels 19, Gerrit Veldhuis loopt een blessure op met het doorgeven van een blad met drankjes (zijn relaas: 'het was wel de zoveelste').

Eddy, onze trainer doet een wals met de toilet oma (prachtig schouwspel). Hendri de Vries heeft contact met 2 zusjes die verdacht veel lijken op Yvonne en Alie Mol. Het hele elftal staat op het podium te zingen wat zeer aanstekelijk werkt bij het overig aanwezige publiek. Bij het afscheid werden we dan ook zeer vriendelijk uitgezwaaid door de kroegbaas en zijn personeel. Terug naar ons verblijf gelukkig niemand achtergebleven of verdwaald. 'Samen uit samen thuis' was dan ook het motto (prima discipline). Nog wat na gekletst aan de bar. Het was alweer laat geworden. De volgende dag huiswaarts gekeerd. Een prachtig weekend georganiseerd door Wim Hulleman, Niels van Dam en Johan Noordhof was ten einde. Er is geen wanklank vernomen, dat moet toch tot goede prestaties leiden in de competitie.

In de volgende Treffer kunt u dan ook alles lezen over de gespeelde wedstrijden van ASC 1

Herben Scherpenkate

Opening Clubgebouw

tijdens Ledenavond Club van 62

Tijdens de jaarlijkse ledenavond van de Club van 62 op 28 april overhandigde Martijn Slot, de voorzitter van deze club, een cheque van 5000 euro aan Jan Holsappel van de beheerscommissie. Deze gift en andere bijdragen van de club, voor projecten of aanschaf van goederen voor de vereniging, zijn mogelijk door de contributie van de ongeveer 120 leden.

De 5000 euro was inmiddels al besteed aan de restyle van het clubgebouw waar het afgelopen half jaar hard aan is gewerkt door veel vrijwilligers. Deze vrijwilligers, waaronder de volledige maandagmorgenploeg, waren vrijdagavond 28 maart ook uitgenodigd voor de feestavond.

Dank aan alle vrijwilligers!

Zij zagen hoe Alie Scherpenkate, als inmiddels langst dienstdoende barmedewerker, het clubgebouw opende met een heuse 'aftrap'. Alie gaf een ferme trap tegen een voetbal richting de bar. Dit was tevens een symbolische beëindiging van haar vrijwillige werkzaamheden die ze voornamelijk in het clubgebouw heeft uitgevoerd. Jan Holsappel bedankte haar voor deze jarenlange inzet, er zijn voldoende jonge mensen die dit van haar over kunnen nemen.

Esmee Wolters en Isa Ottens startten daarna een 'foute muziekbingo' waarbij de kennis van de meest uiteenlopende muzikale stromingen en foute nummers werd getest. Uiteraard waren er weer vele foute bingo's met de daarbij horende verplichting van live te zingen nummers. Voor de echte prijswinnaars waren er leuke prijzen zoals diner- en tegoedbonnen van de plaatselijke horeca en/of winkeliers.

Voor de minder gelukkigen was het gewoon een gezellige avond met een hapje en een drankje verzorgd door De Club van 62.





Het derde padelteam van ASC'62

Het derde padelteam van ASC'62 heeft onlangs een extra training ingelast. Op zaterdagmiddag meldten liefst 16 spelers van de ploeg zich op het tenniscomplex. Er werd driftig geoefend op de slice, de backhand en de smash.

Vrijwel iedere zaterdag is het team van coaches Martijn Slot en Daan Dalhuisen op het banencomplex op sportpark Gerner te vinden. Per toerbeurt wordt dan ook de kantine in de gaten gehouden.

Ter afwisseling is de ploeg binnenkort van plan om op de zaterdagmiddag eens te gaan voetballen. Maar daarvoor zoekt het nog een geschikte tegenstander.



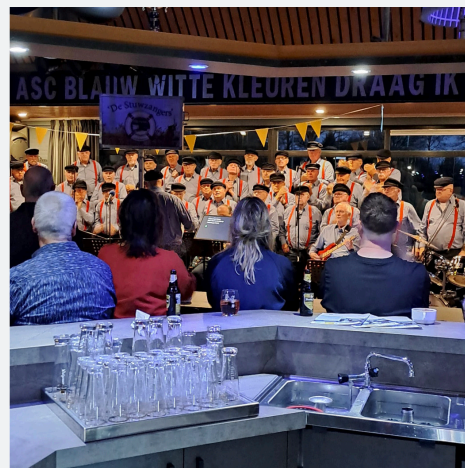
Vrijwilligersavond De Stuwzangers uit Vilsteren

Alle vrijwilligers van zowel ASC '62 als FC Dalfsen waren op vrijdag 4 april uitgenodigd voor de jaarlijkse feestavond. Het bestuur van ASC was ook uitgenodigd, niet om mee te doen aan de festiviteiten maar om bardienst te draaien. Dit namen zij maar voor lief waarbij ze en passant lieten zien ook over deze kwaliteiten te bezitten.

Het programma begon met een buitenactiviteit die bestond uit het zo snel en foutloos mogelijk afleggen van een hindernisbaan. De samengestelde teams moesten een parcours afleggen waarbij ze eigenlijk vooral door elkaar werden gehinderd. Uiteindelijk bleek er toch een winnend team te zijn die daarvoor werd beloond met een leuke prijs.

Ondertussen werd er een geluidsinstallatie en podium opgebouwd voor De Stuwzangers, die vanuit Vilsteren naar Dalfsen waren afgezakt voor een optreden. De 35 aanwezige stuwzangers (en 1 stuwzangeres) kregen de stemming er goed in en de bekende oude (zeemanns)liedjes werden luidkeels meegezongen. De polonaise werd ingezet en tot het eind van hun optreden hadden De Stuwzangers een enthousiast meelevend publiek.

Met dank aan de activiteitencommissie voor de organisatie, aan het begin van de avond was er al een woord van dank uitgesproken voor alle vrijwilligers door Bert Visscher.



Feestavond in Oudleusen!

Waar eerst af en toe een verdwaalde speler in één van de seniorenteams van ASC '62 belandde loopt er nu een volledig team van Oudleusenaren in het blauw-wit. En nog niet eens onverdienstelijk ook, met nog drie wedstrijden te gaan staat dit vierde elftal op een tweede plek.

Toen op 5 april de feestavond van Heren 1 en 2 en Dames 1 en 2 in Oudleusen werd georganiseerd werd al gauw duidelijk dat Joop Bekedam hier een groene hand in had. De start van de avond was weliswaar bij Ontmoetingscentrum De Wiekelaar - waar de dames en heren voetballers konden kijken naar de Oudleuser variant op de volkssport nr 1, nl. volleybal - maar de avond werd beëindigd bij één van de nieuwe hoofdsponsors van ASC '62: Eetcafé Mansier.

Joop had voor de avond de band 'Las Bandidas' uit Heerenveen geregeld. Deze dames konden het publiek goed vermaken en zorgden voor een leuke sfeer in de zaal van Mansier. De ruim zestig aanwezigen vermaakten zichzelf toch al uitstekend zodat er om 00:00 uur teruggekeken kon worden op een geslaagde avond.



Voetbal & vuurwerk

In de politiek is men druk bezig met een vuurwerkverbod. Verandert hierdoor iets voor het voetbal? Nee, want behalve op Oudejaarsavond was vuurwerk afsteken namelijk al verboden. Dat geldt overal in Nederland en voor alle soorten vuurwerk, dus ook voor bijvoorbeeld vuurwerkfakkels.

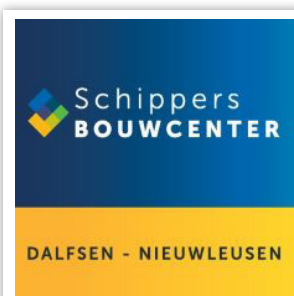
Het vuurwerkverbod staat ook in de reglementen van de KNVB. Bij overtredingen hiervan kunnen de boetes oplopen tot 3300 euro. Dit geldt ook voor vuurwerkfakkels, het gebruik kan leiden tot serieus gevaar (brandwonden, oogletsel, gehoorschade en ademhalingsproblemen door rook en gassen).

Omdat de vereniging verantwoordelijk is voor de veiligheid van de bezoekers moet zij er voor zorgen dat het vuurwerkverbod gehandhaafd wordt.

Voor meer informatie:

<https://www.knkv.nl/assist-wedstrijdsecretarissen/veldvoetbal/regelgeving/sfeeracties>

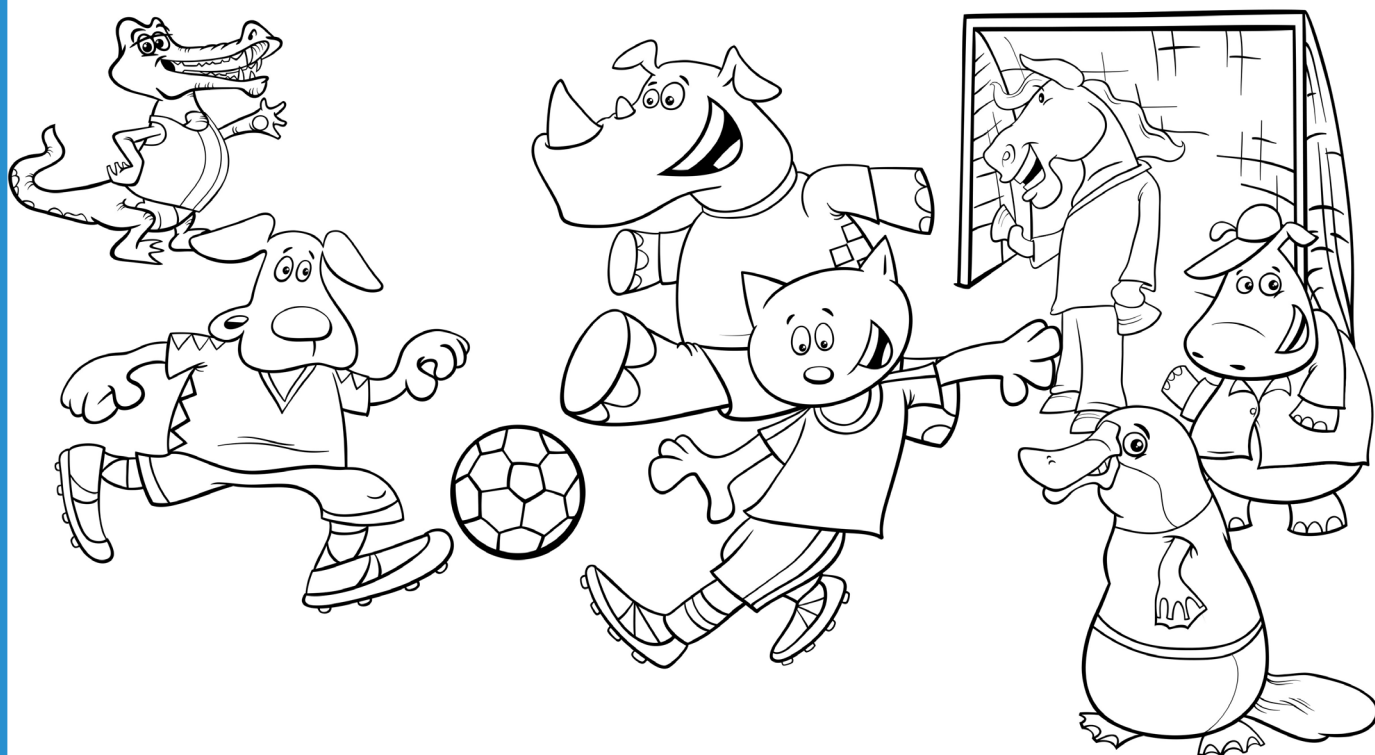
SPONSOR GROEP



Kleur jij deze kleurplaat na?

Pak je kleurtjes erbij en maak de tekening net zo vrolijk als het voorbeeld!

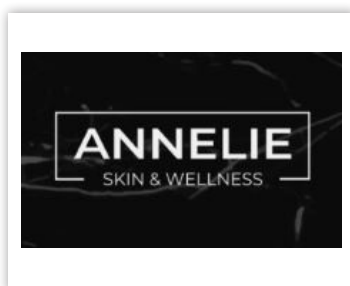
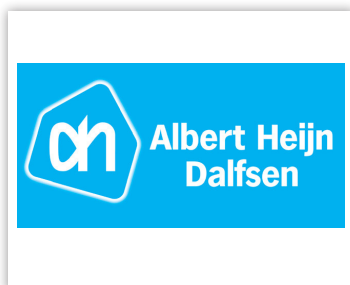
Of kies je eigen kleuren, veel kleurplezier



Kleurplaat is af te halen aan de bar in het clubgebouw.



Hoofdsponsors ASC '62



Benieuwd naar vorige edities? Scan de QR-code en blader door eerdere uitgaven!



NB SEPTEMBER



NB NOVEMBER



NB JANUARI



NB MAART